

Darovitost

Vrsta: Seminarski | Broj strana: 15 | Nivo: Internacionalni univerzitet

Uvod

O fenomenu darovitosti postoje brojne definicije i brojna svatanja. Starije definicije su pretežno na visoke intelektualne, mentalne sposobnosti kojima objašnjavaju darovitost. Za Termana su darovita djeca čili je IQ 140 i više, za Golgera 150 i više, za Brejkera i Holingvort 130 i više, za Danijelona 125 i više, za Norisa 110 i više. Ipak, najveći broj psihologa je prihvatilo IQ 140 i više. Uskoro se pokazalo da darovitost podrazumjeva i neke druge vrste sposobnosti a ne samo visoki IQ. Rađena su brojna istraživanja koja su bila usmerena na kreativnost, socijalne i druge sposobnosti..

Jedna definicija darovitosti ne bi mogla da obuhvati sve oblasti u kojima se darovitost može manifestovati. Tako, prema Golgeru, daroviti pojedinac nije onaj koji je sposoban za visoko dostignuće ili potencijalne sposobnosti u nekim od sledećih oblasti:

opštoj intelektualnoj sposobnosti,
specijalnim akademskim oblastima,
stvaralačkim ili produktivnom mišljenju,
sposobnost za vođstvo,
vizuelnim ili drugim umjetnostima,
psihomotornim sposobnostima.

Definicija darovitosti koju je dao Renzuli takođe ima u vidu raznovrsnost. U njegovoj definiciji se kaže da se darovitost sastoji od tri osnovne grupe ljudskih sposobnosti. Te grupe su: iznadprosečne opšte sposobnosti, visok nivo izvršavanja zadataka prema dužnosti i visok nivo kreativnosti.

Istoriski razvoj darovitosti

Ako ne uzmemo u obzir priloge bavljenja darovitima u drevnoj Kini, Turskoj ili nekim djelovima zapadne Evrope, možemo reći da se naučno interesovanje za „darovitost“ javilo relativno kasno, u XIX vijeku, pod uticajem radova engleskog naučnika Frensis Goltona. Značajna je njegova tvrdnja da se psihološka svijstva kao što je inteligencija u ljudskim populacijama raspoređuju po onome što se danas naziva „normalna“ kriza: većina ljudi se nalazi oko prosjeka, dok su odstupanja od prosjeka utoliko ređa ukoliko su udaljenija od te vrijednosti. Golton je ispitivao inteligenciju 977 članova, 300 različitih porodica i zaključio je da je genialnost nasledna. Po njemu je za genija karakteristična visoka urođena sposobnost i takozvana eugenika. Termin „eugenika“ odnosi se na naučno zasnovane napore da se poboljša genetička struktura ljudske vrste tako što bi se radilo na sjedinjenju supružnika i tako bi došlo do nastanka „darovite rase“ .

Alfons de Kandol, kritičar Goltonovog zaključka da je nasleđe faktor koje u najvećoj mjeri utiče na genialnost, tvrdi da sredinski faktori igraju bitnu ulogu na taj način što umanjuju ili uvećavaju uticaj nasleđa. Na osnovu tog istraživanja, kao i istraživanja koja je kasnije Golton sproveo na uzorku od 200 članova Butanskog kraljevskog društva, ali i onim kasnije zasnovanih na porodicama od 80 parova jednojajčanih blizanaca, Golton je došao do zaključka da nasleđe ima dominantan uticaj nad sredinom i time je uveo u naučnu psihologiju diskusiju o odnosu između nasleđa i sredine u određivanju karakteristika čovjeka.

Luis Terman je u svojim „ genetičkim istraživanjima genija „ našao značajnu povezanost između veoma visoke inteligencije i raznih mjerila optimalnog fizičkog, psihičkog i socijalnog funkcionisanja. Radeći na svojim revizijama Bine-Simonovih skala inteligencije, Terman je do 1921 godine, testirao 120-oro djece sa veoma visokim IQ i zapazio je da su ta djeca bila dobro prilagođena u pogledu svih ispitivanih karakteristika ličnosti i ponašanja. Dakle, sa Termanom, težište istraživanja se pomjera sa „genija“ kao pojedinaca koji su stvorili djela od izuzetnog značaja za ljudski rod, na „darovite“ tj.osobe koje imaju poutencijal za značajna postignuća.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com